

selvfølgelig blive ved at være radikal og konservativ Politik i dette Land, men jeg mener, at man ved dette Forslags Vedtagelse aabner Vejen for, at de Mennesker, som nære konservative Anskuelse, ogsaa for Fremtiden ville vise dem, og naar jeg udtaler dette Haab, ligger det i en ganske bestemt Omstændighed: Der har af de saakaldte Fremskridtspartier her i Landet været udført meget Arbejde for at nedbryde det, man kalder Autoritetstro, der har været udført meget Arbejde i saa Henseende, men der er een Autoritetstro, som det aldrig nogen Sinde er lykkedes at udrydde her i dette Land, og det er den faste Overbevisning hos de Herrers Tilhængere om, at det var ligegyldigt, hvorledes man stemte til Folketinget, Landstinget skulde altid vide at staa imod de Fordringer, der i dette Ting bleve fremsatte, og man risikerede intet ved ikke at vise, at man ofte nærede Betænkelighed ved de Forslag, som bleve fremsatte fra Venstres Side. Det er en Ting, man ikke kan komme udenom, naar man vil betragte Politikken her i Danmark i den sidste Menneskealder. Man har været Vidne til, at Befolkningen, som jeg ikke tvivler om i sig selv i overvejende Grad nærer konservative Anskuelse — jeg tvivler slet ikke derom — men man har set det Særsyn, at denne Landbefolkning gaar mere og mere ad radikal Side til i den ganske sikre Overbevisning, at de risikere ingenting derved. Jeg har før udtalt mig om dette Spørgsmaal her i Tinget, og jeg udtalte den Gang den Anskuelse, jeg endnu staa fuldt ud ved, nemlig at der er kun een Institution, der kan rokke ved denne Autoritetstro, og det er Landstinget selv. Det er nu sket, det burde være sket for længe siden. Jeg tror ikke, at noget Parti, heller ikke Højre, kan være tjent med at være Modstander af lige og almindelig Valgret. Naar jeg siger dette, saa er det, fordi jeg ved konservativ Politik — ved Højrepolitik, om De ville — ikke forstaa reaktionær Politik. Naar man ved konservativ Politik forstaa en Vandring, en rolig Vandring uden Spring henad Fremskridtets Vej, saa føler jeg mig fuldstændig overbevist om, at den Slags konservativ Politik er i fuld Overensstemmelse med de Anskuelse, som næres af den langt overvejende Del af den lige og almindelige Valgrets Mænd. Jeg nærer derfor aldeles ingen Frygt for med mine konservative Anskuelse at gaa med til den lige og almindelige Valgret, og jeg nærer det saa meget mindre, som jeg er overbevist om,

at konservativ Politik i dette Land, som ikke formaar at vinde frem ad den lige og almindelig Valgrets Vej, ikke faar nogen væsentlig, nogen nævneværdig Betydning. (Chr. Reventlow: Saa afskaf de privilegerede Vælgere!) Jeg vil nu sige overfor det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow), Føreren af „Centrum“, at det i saglig Henseende har kostet mig ikke ringe Overvindelse at slutte mig til dette Forslag, men det forekommer mig, at det ærede Medlem for Maribo burde have vist en lignende Resignation, thi naar man vælger en Sag som denne til at proklamere Navnet paa det Parti, hvortil det ærede Medlem hører . . . . . (Afbrydelse af Chr. Reventlow). Ja, det ærede Medlem sagde i Gaar, at han talte ud fra en Centrumsbetragtning — saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg tror, han vilde have fremmet de Hensigter, jeg ved det ærede Medlem har med Hensyn til dansk Politik, bedre, hvis han kunde have resigneret og kunde have set bort fra sit eget, sikkert meget udmærkede Forslag, naar dette viste sig uigennemførligt, og have sluttet sig til det nu foreliggende. Jeg tror, at det ærede Medlem vilde have fremmet sine Centrumsbestræbelser bedre, end det nu har været Tilfældet, thi man kan ikke sige andet, end at det ser ganske mærkeligt ud, naar det ærede Medlem vil gøre sig til Talsmand for en Centrumpolitik, at han da ikke, i Overensstemmelse med, hvad man forstaaer ved Centrumpolitik i andre Lande, derved forstaaer en Politik, hvorved man søger at slutte sig til de nærmest staaende Partier paa begge Sider. Men det har det ærede Medlem ikke gjort i dette Tilfælde. (Chr. Reventlow: Det er omvendt!) Ja, det er omvendt, det er altsaa en ny Teori, han har gjort det omvendte, han har sluttet sig til de Partier, som staa yderst i Periferien paa begge Sider. Det er ganske vist en mærkelig Maade at drive Centrumpolitik paa. Vel har jeg megen Tiltro til det ærede Medlems Evner i saa Henseende, men jeg føler mig dog ikke overbevist om, at det vil lykkes at faa disse Partier bragte ind i dette paa nærværende Tidspunkt ikke meget talrige Parti.

Men naar jeg har maattet anvende ikke saa lille en Grad af Resignation for at slutte mig til dette Forslag, vil jeg dog samtidig sige, at jeg er Regeringen og Regeringspartiet taknemmelig for, at de ogsaa paa dette Omraade have vist Resignation, ogsaa have vist, at de ville gaa ind paa de Fordringer, uden hvilke man vidste,